

Д. Страшимиров. — Епигопи.¹

Троица млади хора бавно крачеха по тротуара на главната градска улица, унесени сякаш в ням разговор помежду си: навел сякой глава и заковал поглед некжде пред стъпките си — там, където може би нишката на мислите им отиваше и за тримата в една точка.

Имаше конференция некаква, партийно събрание, което се свърши, дружината напустна салона на събранието и слизаше надолу из града.

От лево вървеше млад още, голобрад юноша, най-младия очевидно измежду тримата, рус, хубавеляк, като момиче сините очи на когото светяха ясни, чисти, големи — и студени: като балкански вир. Вторият, посред, трябва да беше по върстен от другарите си и носеше дълга и като смола черна брада, под тригана като на халдейски звездоброец или древноелински философ. Колкото до трети — от десно, въздробен и мургав, с разногледи, като на японец вежди, скулестото му сухо, изпито лице беше желто този миг, гневно, жлъчно — като да бе глътнал огровна билка, вместо изслушаната политическа реч, която наистина го разяри, която го възмущаваше издън душа,

Отчетната реч на господина министра — конференция това беше — трая точно два часа, изслушана почтително, аплодирана често от събраната маса селяни и от гражданите също — които, впрочем, беха малко и които вса пак ревниво стискаха юздите на възторга си.

Министра идеше право от парламента, от червената маса — дойде според обичая, да се види с приятелите си от окръга, чиито избраник беше, и пресно да им повери първите стъпки на управлението, върло критикувани, разбира се, от опозицията и нуждающи се от приятелска защита.

Улицата беше шумна сега — както бива обикновено след единадесет часа, кога обед е близо, и когато всекой бърза некжде. Сенките по тротуара лежаха още дълги, дъшаха прохлада в това южно утро, тъй свежо, тъй яснолазурно днес.

Троицата другари вървеха мълчаливи, унесени в потока на впечатленията си от министерската реч, които неволно пресевха едно по едно в душата си.

1) Сянове на прокудени царя: търсят бащинията си.